

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 7 de Setembre 1930. — 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts. — Redacció i Administració, Concentració Republicana — Any I. — Núm. XXVIII

De Festa Major

L'HOME junyit a totes les disciplines, que la civilització moderna comporta, deu tenir una gran voluntat a no esdevenir una ombra que visqui grisament, com viu qualsevol cosa denominada simplement per compromís.

La seva col·laboració humana no deu ésser automàticament, sinó per comprensió, deslligant-se dels egoïsmes particulars que, generalment, segueixen a la declaració imperfecta d'home conscientment lliure, quina imperfecció pot anular, solament, un règim educatiu essencialment humà.

Cal, per fer més perdurable la col·laboració, supeditar la voluntat del cos a la consciència de l'esperit.

El crit de lliure, és, però, la festa major de l'esperit; no importa que quan aixemplem els pulmons per agafar aire i corejar densament el sentit de la paraula santa, fatalment, ens vegem privats de l'aire o siguem fets cendra sota la pressió d'un bòlid; hem dit un nom, Lliure!, i aquells moments per breus que s'guin, la nostra vida vibra intensament com si nosaltres li donéssim alé

Es la nostra fugida del fer monòton de cada dia, és la concepció anàrquica de la nostra voluntat d'homes, que ens identifica completament amb la Natura i que deixa que el nostre esperit contempli la bellesa infinita, del viure senzill de totes les coses. Aleshores, els nostres sentits, avesats a la sola pressió material de les coses, comprenen el seu procés meravellós.

Es l'hora del retrobament natural. La seva durada, però, és breu. Als pocs moments, ens adonem que aquelles expansions joïoses són un engany que ens fem nosaltres mateixos.

La festa major de l'esperit, és com la festa major dels pobles; és una fluïdor que ens encanta però que després veiem venir d'uns mirallets de caçar aloses.

Hem dit, diem, i direm, Lliure! per l'exclusiva pretensió de creure-hi el nostre esperit.

L'esperit dels homes, però, no és ni serà lliure mentre els seus pobles i eis seus germans, a més de la fatalitat natural que correspongui, siguin esclafats sota una justícia complicadament elaborada i mentre la mala fe d'alguns pugui anar encara més enllà que aquestes complicacions.

A. DOT-ARXÉ

Conversa amb el Director de l'Escola de Belles Arts

L'anhel d'informar als nostres estimats lectors de tot quant pugui ésser-los-hi d'interès, ens ha portat a casa del nostre apreciat i distingit artista, senyor Iu Pasqual, director de l'Escola de Belles Arts d'aquesta ciutat, per a que ens donés algunes dades sobre un projecte de reorganització de l'esmentada escola, del qual es parla amb interès durant aquests dies.

—Voldríem parlar-li—diem al senyor Iu Pasqual—de la seva escola, ço és, de l'Escola de Belles Arts. Hiindrà cap inconvenient?

—Amb veritable satisfacció els hi parlaré d'aquesta institució, al servei de la qual he posat tota la meua modesta intel·ligència, el més viu interès i sincer afecte, i d'on, si encara en sóc director, és degut a l'amistat i consideració que sempre han tingut envers mi els professors i deixebles predilectes.

Des de molts anys vinc lluitant per a portar a cap una reorganització en aquesta escola, que li permetés donar als seus ensenyaments un caràcter més realista i concret, ço és, més en relació amb els treballs manuals dels obrers, fent-la derivar, més tard, cap a una mena d'es-

cola d'Arts i Oficis. Però l'apatia que per aquestes qüestions tenen les corporacions que tindrien de cuidar de la mateixa i la manca d'un Patronat constituït per gent entesa, que regís el funcionament de l'escola i evités que amb tanta freqüència i d'una manera tant perniciosa, qualsevol diputat o regidor pogués fer, capriciosament, nombraiments de personal, encara que d'homes dignes, però perfectament innecessaris per el bon funcionament de l'escola, no han permès encara aquesta reorganització.

—Considera que tal com funciona avui, respon a totes les necessitats del poble?

—No. L'escola actua únicament com Escola de Belles Arts, o sigui art pur, i com a tal és reduïdíssim el nombre de deixebles que poden treure'n un profit pràctic dels seus ensenyaments.

Poc temps després de pendre possessió del càrrec d'aquesta Escola i veient els defectes de l'actual organització, vaig presentar un projecte de reforma a base de que totes les subvencions que es donen per ensenyaments complementaris fossin suprimits, ja que els mateixos no poden donar bons resultats degut a la falta d'engranatge; acoblats dintre un pla general d'ensenyament, que podrien perfectament estar inscrits a la mateixa Escola de Belles Arts, constituïrien una escola graduada pràctica per a tots els obrers paletes, fusters, manyans, etc. Des de

L'Ajuntament de la segona dictadura no és pas millor que el de la primera.

Probablement les responsabilitats atenyeran a tots dos.

l'època en que era alcalde En Barnadas fins avui, tots els meus intents per a dur a terme aquest projecte han fracassat, degut a interessos creats.

Actualment l'Ajuntament esmerça, per el sosteniment d'escoles complementaries, algunes mils pessetes. Si aquestes, més la quantitat amb que hi col·laboraria la Diputació s'invertissin en la creació de noves classes en l'Escola de Belles Arts, quina escola no podria tenir Olot, seguint els meus consells!

Proposava jo també al senyor Barnadas que l'Arquitecte Municipal tingués la seva residència a Olot i, per tant, com que se li deuria augmentar el sou, se'l podria haver nomenat director de l'Escola d'Oficis, d'acord sempre amb l'Escola de Belles Arts per els ensenyaments que conjuntament devien donar-s'hi. Aquest projecte tenia la doble avantatge, per Olot, de tenir una bona escola i un bon Arquitecte Municipal. Convençut de la impossibilitat d'acomplir aquest gran projecte, vaig estudiar-ne un altre a base d'un pressupost més reduït, essent president de la Diputació el senyor Llosas. Aquest projecte és el que encara avui mantinc ferm, per considerar que és la millora mínima que puc demanar per l'escola i que tants disgustos em ve ocasionant el meu desig de portar-lo a cap íntegrament, car del contrari no seria d'utilitat. Ja recordaran la campanya que varen sostenir totes les forces vives d'Olot contra el projecte del senyor Cardelús, degut a que, com sempre, es vol imposar un criteri sense anar avalat per persones capacitades en la matèria, barrejant la política i les amistats amb la part sentimental, com si l'escola hagués d'ésser un assil per a protegir els desvalguts, sense tenir en compte la cultura i benestar de la classe obrera, guiats solament per l'interès personal i polític; i d'això en diuen tenir un gran cor!

Aquella campanya feta per les forces vives d'Olot, no anava contra cap persona determinada, com deien els contraris, per enemistar-me amb els opositors; jo mai vaig parlar mal dels esmentats senyors; únicament vaig protestar, com protestaria ara, de que qualsevol diputat o regidor volgués imposar el seu criteri, fent cas omís dels tècnics.

—Podria dir-nos en termes generals l'abast i finalitat d'aquest projecte?

—El projecte de transformació de l'Escola de Belles Arts en Escola d'Arts i Oficis, consisteix aproximadament en el següent: Ensenyaments pràctics d'aritmètica i geometria per a tots els alumnes que el dia de demà vulguin dedicar-se als oficis de paleta, fuster, manyà, mecànic, etc., íntimament lligats i subordinats aquests coneixements amb les pràctiques de dibuix lineal. Classes pràctiques de fusteria i manyeria amb els seus tallers corresponents. Modelatge i escultura de talla aplicada a les imatges religioses que, per ésser una indústria tan estesa com és en aquesta ciutat, podria portar-nos la renovació tan necessària dintre d'aquest ram.